

що това сте имотны. Ный само за туй земь тѣзи кокошкѣ, за да спазимъ на майкѣ ся животѣтъ, да не умрѣ отъ гладѣ.

А, защо неотидохте да просите? каза господарѣтъ, че да не сте крадили.

Ходихмы, милостивый господине, поерѣчь Ангелина, като си отрываше сълзѣтъ, просихмы, да ни даджѣ само едно комаче хлѣбѣ, и то на еднѣ, като вашѣтъ, богатѣ къщѣ, ала не само не ни дадохѣ нищичко, ами ны испѣдихѣ тѣй немилостиво, щото не смѣихмы вече да ся наемимъ. Ахѣ, черна нужда ны насили, да сме тѣй сгрѣшили! О, господине, ако да знаете, колко са борихмы съ съ совѣсть и какѣвъ трудѣ и мъкы прѣтеглихмы додѣ да ся склонимъ на такѣкъсь нехвелитѣ работѣ!

Мили ми сѣ тѣсь дѣца, рече господарѣтъ, като оттегли малко градинаря на странѣ; ако да сѣдишѣ на гледѣ не ся виждатѣ да сѣ тѣй лоши. Е, видѣщемѣ, каза Велко, който умѣе да краде, той умѣе и да лѣже и да ся приструва; Бога ми, азѣ невѣрвамъ. Азѣ ще гы затво-